03/08/2022

Μνήμη των Οσίων Ισαακίου, Δαλματίου και Φαύστου (3 Αυγούστου)

/ Βίοι Αγίων

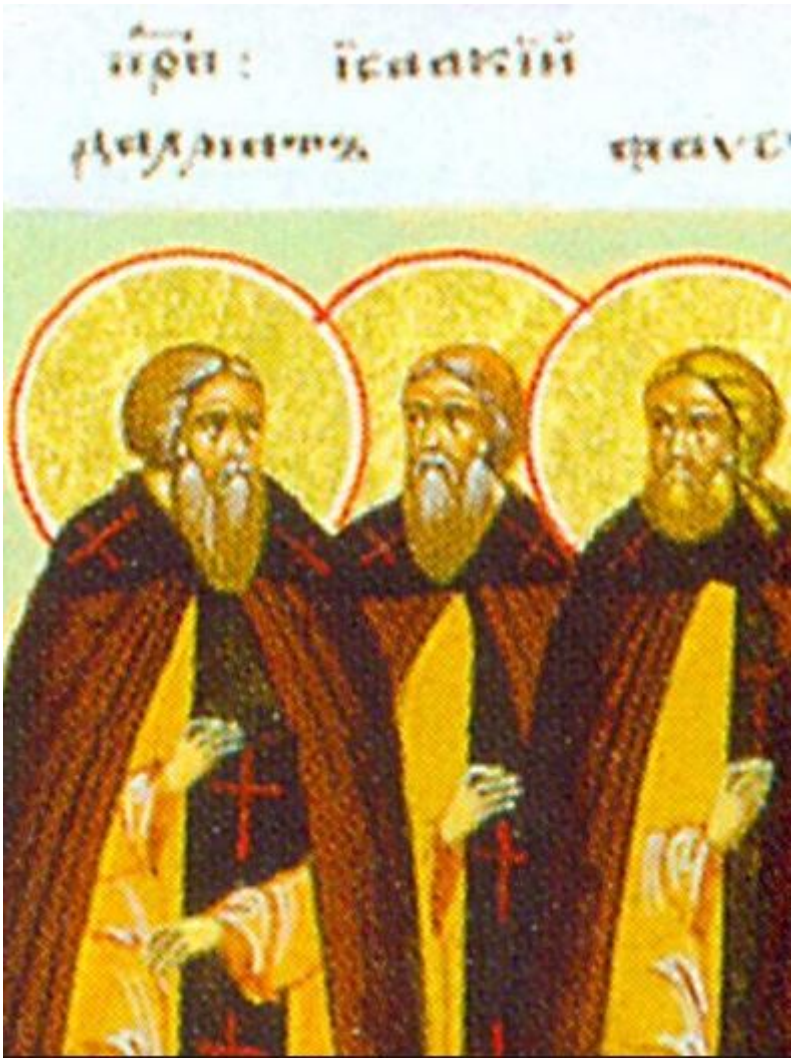

Η Εκκλησία τιμά σήμερα τη μνήμη του Ιερομάρτυρος Στεφάνου πάπα Ρώμης και των συν αυτώ, της Αγίας Μυροφόρου Σαλώμης και των Οσίων Ισαακίου, Δαλματίου και Φαύστου.

Ο Δαλμάτος ήταν στρατιώτης, γρήγορα όμως κυρίευσε την ψυχή του η επιθυμία να αφοσιωθεί στο Δημιουργό του σύμπαντος κόσμου, το Θεάνθρωπο Κύριο Ιησού Χριστό.

Ξεκίνησε λοιπόν μαζί με το γιο του Φαύστο να συναντήσει το μοναχό Ισαάκιο, η αυθεντική ταπείνωση και η πνευματική φήμη του οποίου είχε φέρει κοντά του πολλούς, οι οποίοι επιθυμούσαν να αποκτήσουν «θείο και ενάρετο βίο».

Ο Όσιος Δαλμάτος διακρίθηκε ανάμεσα στους υπόλοιπους μοναχούς για τον ενάρετό του βίο, ώστε εξελέγη από την Αδελφότητα ηγούμενος μετά το θάνατο του ευσεβούς Οσίου Ισαακίου. Μάλιστα για τον ενάρετο βίο του, ο Δαλμάτος τιμήθηκε και από την Γ΄ Οικουμενική Σύνοδο που συνήλθε το 431 στην Έφεσο, η οποία, μεταξύ άλλων θεμάτων που την απασχόλησαν, να σημειωθεί ότι επιβεβαίωσε με τον 8ο Κανόνα της το Αυτοκέφαλο της Παλαίφατης Αποστολικής Εκκλησίας της Κύπρου.

Το δρόμο του Δαλμάτου, ο οποίος τελείωσε τη ζωή του εν ειρήνη, ακολούθησε ο γιος του Φαύστος, αναδεικνύοντας εαυτόν άξιο διάδοχο του πατέρα του.

Οι Όσιοι και Ασκητές της Ορθοδόξου Παραδόσεως ως «λαμπάδες φωτίζουν την οικουμένη με τις αρετές και την ταπείνωσή τους κι έτσι ανατρέπεται η νύχτα των παθών της ανθρώπινης αδυναμίας, που ταλανίζει την ψυχή του ανθρώπου». Τον ίδιο δρόμο ακολούθησε και ο ταπεινός Επίσκοπος Ιερομάρτυρας Στέφανος, Πάπας τον 3ο αιώνα στη Ρώμη, τον οποίο εορτάζει σήμερα η Εκκλησία μας.

Σήμερα, επίσης, είναι η 45η επέτειος του θανάτου του αοιδίμου Αρχιεπισκόπου και Εθνάρχου Κύπρου Μακαρίου Γ΄ και πρώτου προέδρου της Κυπριακής Δημοκρατίας, ο οποίος κοιμήθηκε στις 3 Αυγούστου το 1977. Η όλη ζωή του Εθνάρχη Μακαρίου ήταν αφιερωμένη στην πρόοδο, ευημερία και σωτηρία της νήσου μας και όλων των Κυπρίων, ανεξαρτήτου Εθνικής ή Θρησκευτικής παραδόσεως. Το έργο και η προσφορά του θα παραμένουν πάντα σταθμός και πυξίδα για τους επιγόνους. Τα προφητικά του λόγια, ιδιαίτερα κατά τις δημόσιες ομιλίες του πριν το Πραξικόπημα και την Τουρκική εισβολή, παραμένουν εσαεί τεκμήριο της αγάπης του για την πατρίδα και της αγωνίας του για τα επερχόμενα δεινά.

Το Μάιο του 1977 επισήμανε σε ομιλία του στην Πάντειο «Η επιβίωση φυσική και εθνική του Κυπριακού Ελληνισμού εδώ και τριανταπέντε σχεδόν εκατονταετίες οφείλεται στην απαρασάλευτη προσήλωσή του προς τις Ελληνικές πνευματικές αξίες. Οφείλεται στον αρχέγονο ακατάλυτο δεσμό του με τις πηγές και τις ρίζες της φυλετικής του προελεύσεως και της εθνικής του υποστάσεως. Αυτοί οι πανάχραντοι δεσμοί του Ελληνισμού της Κύπρου με την Ελλάδα διασταυρώνονται και ταυτίζονται με τα φύτρα της ζωής του με την ίδια τη ζωή και την ύπαρξή του και είναι δεσμοί μόνιμοι και αναλλοίωτοι πέρα από το πρόσκαιρο και το εφήμερο

πάνω από κάθε υπολογισμό ή σκοπιμότητα».

Αισθανόμενος ότι πλησίαζε το ο τέλος της επίγειας ζωής του, μέσα από τον πλούτο αρετών και της βαθιάς πίστεως στην πρόνοια του Θεού, εξέφρασε την προσδοκία ότι «Χίλιοι Μακάριοι» θα συνεχίσουν τον αγώνα μέχρι τη δικαίωση και απελευθέρωση της πατρίδας μας από τα δεσμά της δουλείας. Αυτή είναι η ευθύνη των επιγόνων για ένα καλύτερο μέλλον της Κύπρου και του λαού της.

Ε**ορτάζουν ακόμα οι Οσίες Θεοδώρα εξ Αιγίνης και Θεοπίστη, η θυγατέρα της.**
Φθαρτόν λιπούσα η Θεοδώρα βίον,
Άφθαρτον εύρεν οικίαν εν τω πόλω.
Βιογραφία
Δόξα και καύχημα της ορθόδοξης χριστιανικής πατρίδας μας είναι η αγιοτόκος Θεσσαλονίκη.
Η ένδοξη αυτή πόλη ανέδειξε πολλούς αγίους, οσίους, μάρτυρες, νεομάρτυρες και ομολογητές της πίστεως. Μεταξύ των πρώτων αγίων που λαμπρύνουν την Εκκλησία της Θεσσαλονίκης είναι και η οσία Θεοδώρα η μυροβλύτις (+ 3 Αυγούστου, αλλά και στις +5 Απριλίου).
Η όσια Θεοδώρα γεννήθηκε περί το 812 στην Αίγινα.
Η μητέρα της απεβίωσε λίγο μετά τον τοκετό και ο πατέρας της, που ήταν πρεσβύτερος, εμπιστεύθηκε την κόρη του στην ανάδοχο της για να την αναθρέψει και εκάρη μοναχός.
Η Θεοδώρα μεγάλωσε με σοφία και φόβο Θεού, και ήδη από την παιδική της ηλικία αρραβωνιάστηκε με έναν από τους πλέον περιζήτητους νέους του νησιού.
Κατά τη διάρκεια μιας επιδρομής Σαρακηνών πειρατών σφαγιάστηκε ο αδελφός της και η Θεοδώρα κατέφυγε στην Θεσσαλονίκη μαζί με όλη την οικογένεια της.
Μόλις έφθασε σέ νόμιμο ηλικία, τελέστηκαν οι γάμοι και λίγο αργότερα έφερε στον κόσμο μια κόρη, κατόπιν δε και άλλα δύο παιδιά που πέθαναν σέ βρεφική ηλικία.
Η Θεοδώρα δεν υπέκυψε στην θλίψη, παρηγόρησε τον σύζυγο της και του πρότεινε να αφιερώσουν την εξάχρονη πρωτότοκη κόρη τους, Θεοπίστη, στον Κύριο, σαν απαρχή, στην Μονή του Άγιου Λουκά.
Όταν απεβίωσε ο σύζυγος της, εγκατέλειψε και εκείνη τα εγκόσμια και ζήτησε να γίνει δεκτή στην Μονή του Αγίου Στεφάνου, ηγουμένη της οποίας ήταν μια συγγενής της, ή Άννα, πού είχε υποστεί βασανιστήρια ως υπέρμαχος της τιμής των σεπτών εικόνων.
Φοβούμενη ότι ή νεαρά χήρα θα υπαναχωρούσε στην απόφαση της και θα επέστρεφε στον κόσμο ήδη μετά τις πρώτες μοναχικές δοκιμασίες, ή Άννα ήταν κατ’ αρχάς διστακτική. Τελικά όμως ενέδωσε στο αίτημα της Θεοδώρας, την δέχθηκε στην αδελφότητα και την υπέβαλε σέ κάθε λογής δοκιμασία για να

πιστοποιήσει το ακλόνητο της απόφασης της.
Ή Θεοδώρα επέδειξε αξιόλογο ζήλο στην απόκτηση των αρετών και διακρινόταν ιδίως για την πλήρη και δίχως ενδοιασμούς υπακοή της προς την ηγουμένη και προς τις άλλες αδελφές, τίς όποιες υπηρετούσε αγόγγυστα, αναλαμβάνοντας τα πιο ταπεινά διακονήματα.
Διά της άμεσης εξομολόγησης απωθούσε όλους τους λογισμούς που τις υπέβαλλε ο μισόκαλος για να την φέρει πίσω στον κόσμο, και στοχαζόμενη τίς τιμωρίες τής κολάσεως θεωρούσε ότι ήταν ή πλέον άχρηστη όλης της αδελφότητος.
Όταν εκοιμήθη ή ηγουμένη τής Μονής του Αγίου Λουκά πού την είχε δεχθεί στην αδελφότητα, η Θεοπίστη έγινε δεκτή στην Μονή του Αγίου Στεφάνου και μοιραζόταν το κελλί με την κατά σάρκα μητέρα της.
Άρπαξε τότε την ευκαιρία ο μισόκαλος και αναζωπύρωσε στην καρδία τής Θεοδώρας τα μητρικά συναισθήματα.
Η ηγουμένη Άννα αντιλήφθηκε ότι επρόκειτο για πειρασμό ό όποιος ήταν ικανός να αποπλανήσει τίς δύο μοναχές από την ιερή τους κλήση, και μία ημέρα που βρήκε την Θεοδώρα να συμμαζεύει τα ενδύματα της κόρης της, είπε αυστηρά:
«Θεοδώρα, τί σοι έστι ή κορασίς αύτη;» και υπενθυμίζοντας τον λόγο του Κυρίου: ό φιλών πατέρα
ή μητέρα υπέρ έμέ ουκ έστι μον άξιος• και ό φιλών υίόν η θυγατέρα υπέρ έμέ ουκ έστι μου άξιος! (Ματθ. 10, 37), τους απαγόρευσε κάθε συναναστροφή και κάθε συνομιλία.
Επί δεκαπέντε χρόνια, ή Θεοδώρα και ή κόρη της τηρούσαν πιστά την εντολή, ενώ εξακολουθούσαν να εγκαταβιώνουν στο ίδιο κελλί, να εργάζονται και να γευματίζουν μαζί.
Αργότερα, ή Θεοδώρα ασθένησε σοβαρά- ή ηγουμένη ενέδωσε τότε στις εκκλήσεις των άλλων μοναζουσών, ήρε την απαγόρευση και ή Θεοδώρα μπορούσε πλέον να συνομιλεί με την κόρη της. Μητέρα και κόρη διαπίστωσαν τότε ότι δεν αισθάνονταν πλέον κάποια ιδιαίτερη στοργή εξαιτίας των δεσμών της σαρκικής συγγενείας και ότι έβλεπε η μία την άλλη ως εν Χριστώ αδελφή, δίχως κανένα πάθος, ακριβώς όπως οι άλλες μοναχές της αδελφότητας.
Όταν ή Θεοδώρα έφθασε σέ ηλικία πενήντα έξι ετών, ή κόρη της Θεοπίστη ορίσθηκε από τον αρχιεπίσκοπο Θεσσαλονίκης να διαδεχθεί στην ηγουμενία την Άννα, που ήταν πολύ ηλικιωμένη και έπασχε από νοητική ανεπάρκεια.
Η Θεοδώρα, πνευματική κόρη της ίδιας της της θυγατέρας, επέδειξε προς αυτήν την ίδια υπακοή και αγόγγυστα ανέλαβε να γηροκομήσει την Άννα, που η αρρώστια την είχε κάνει δύστροπη.
Σέ ηλικία εβδομήντα πέντε ετών, ή Θεοδώρα απαλλάχθηκε από κάθε διακόνημα, εξακολούθησε ωστόσο να υπηρετεί τις αδελφές, φέρνοντας κρυφά στάμνες γεμάτες νερό κάτω από τον μανδύα της ή πλέκοντας σχοινιά από τα ξέφτια του λιναριού πού άφηναν οι άλλες μοναχές, γιατί θυμόταν με φόβο τον λόγο του Αποστόλου

:
«Ει τις ού θέλει εργάζεσθαι, μηδέ εσθιέτω (Β’ Θεσσ. 3, 1θ).»
Οταν έκοιμήθη έν ειρήνη τό 892, παρουσία όλης της άδελφότητος, τό γερασμένο καί ρυτιδιασμένο πρόσωπο της έλαμψε αίφνης μέ τήν λάμψη της νεότητος, ενώ ουράνια εύωδία γέμισε τό κελλί.
Λίγο κατόπιν, τό λάδι της κανδήλας πού είχαν κρεμάσει στον τάφο της άρχισε νά ξεχειλίζει καί νά ρέει άφθονο, επιτελώντας θαύματα σέ όσους πιστούς χρίονταν μέ αυτό.
Καί ή εικόνα της οσίας άνέβλυζε επίσης μύρο εύωδιάζον, καί γιά τον λόγο αυτό, ή όσια Θεοδώρα έλαβε τήν προσωνυμία «μυροβλύτις», όπως ό πολιούχος άγιος Δημήτριος.
Κατά τήν άλωση της Θεσσαλονίκης (1430), οί Όθωμανοί παραβίασαν τήν πολύτιμη σαρκοφάγο καί κομμάτιασαν τό ιερό λείψανο, τό όποιο είχε παραμείνει άφθορο.
Οί χριστιανοί μπόρεσαν ωστόσο νά συναρμόσουν τά κομμάτια, καί τό τίμιο λείψανο τιμάται μέχρι τίς ήμερες μας στήν μονή τής όσιας, ή όποια αφιερώθηκε πλέον στήν μνήμη της.
Διηγούνται επίσης γιά τήν όσία Θεοδώρα —έκτος αν πρόκειται γιά άλλη συνώνυμη άγια— ότι όταν άνοιξαν τον τάφο της γιά νά καταθέσουν τήν σορό τής ηγουμένης, πού έκοιμήθη λίγο μετά τήν όσία, τό λείψανο τής μοναχής έκανε υπακοή ακόμη καί μετά θάνατον καί στριμώχθηκε σέ μιά γωνιά γιά νά χωρέσει τό σκήνωμα τής ηγουμένης.

Του Επισκόπου Μεσαορίας Γρηγορίου και από την σελίδα: Ο χαρισματικός Γέροντας των Λιμνών Εφραίμ Χατζηπατέρας (1836-1909)